

Ja sí, però no del tot

Dv, 3/12/2010 per Marta Nin

[Una catalana a Roma](#)

Aquesta tardor romana és voluble, imprevisible com mai. El cel sembla insatisfet de si mateix i potser per això es va canviant el vestit molts cops al llarg del dia: ara opac i avorrit, adés blanc esponjós, ara de plom i agressiu, adés translúcid i seductor... Quan creus que els núvols són un simple marc llunyà i circumstancial, quan penses que el sol ja ha tornat a prendre plenament possessió del seu setial, vet aquí que una tamborinada et sorprèn tot de sobte. No es pot pas badar.

És un temps propi d'Advent. Advent és tenir els ulls ben oberts ara i aquí per copsar-ne la plenitud, en l'opacitat o en la transparència. Una plenitud que no s'esgota mai en si mateixa i es recrea constantment.

Advent ve del llatí *adventus*, vinguda. És el temps d'Aquell qui ve sempre.

M'ha agradat descobrir a [Llum del món](#) una locució de Bernat de Claravall que cita Benet XVI: *adventus medius*. "Abans de Bernat de Claravall" diu el papa, "es parlava de les dues vingudes de Crist - un cop a Betlem, el segon cop a la fi del temps -, ell va parlar d'un *adventus medius*, d'una vinguda intermèdia per la qual el Senyor entra periòdicament sempre en la història". I afegeix: "hem d'estar sempre, per dir-ho així, en la proximitat de la seva vinguda...".

Ho diu també Xavier Melloni a [El Crist interior](#) amb altres paraules: "El cel no és a dalt, sinó que indica un estat en què les coses i les persones gaudeixen de completesa. Tot existint el *ja sí*, hi ha extensos territoris d'*encara no*".

Advent és una invitació a mirar-se endins, a mirar al voltant i a baix, a mirar amunt. Per copsar una plenitud, però, que no és en cap cas definitiva.